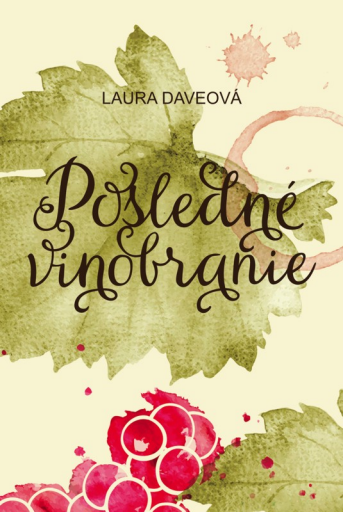

LAURA DAVEOVÁ

Posledné vinobranie

Posledné
vinobranie

LAURA DAVEOVÁ

Posledné vinobranie

Fortuna
Libri

Original title: Laura Dave: EIGHT HUNDRED GRAPES

Copyright © 2015 by Laura Dave

Cover design © Francesca Kristal Spinelli, 2015

list © Kortkoa / Shutterstock

strapeč hrozna © baza178 / Shutterstock

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2015

Translation © Mária Holečková, 2015

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Mária Benčatová

Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a historické udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat', ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-414-4

*J.,
bez Teba by tento román pravdepodobne nebol vznikol...
a určite by neexistovalo také skvelé víno.*

*Na získanie jednej fľaše vína treba vypestovať osemsto
bobúl hrozna. Ak toto nie je dôvod na dopitie fľaše,
tak potom naozaj neviem.*

anonym

Prvá část

Hrozno

Sebastopol, Kalifornia. Pred šiestimi mesiacmi

Môj otec rád rozpráva svoju skvelú príhodu o tom, ako stretol moju matku. Bolo to v zasnežené decembrové ráno. Ponáhľal sa do kolegovho žltého chrobáka, ktorý parkoval pred Lincolnovým centrom. V rukách držal dva poháre s kávou a obrovské noviny. (Jeho prvé víno Blok 14 – jediný typ pri jeho prvom vinobraní – sa okrajovo spomínalo v denníku *Wall Street Journal*.) Daniel Bradley Ford bol taký zaujatý kávou a nadšený z článku, že si neuvedomil, že pred Lincolnovým centrom parkujú dva rovnaké žlté volkswageny. Nevšimol si, že na sedadle šoféra sa od zimy nekrčil jeho dodávateľ pre východné pobrežie, ale jeho budúca manželka Jenny.

Nasadol do nesprávneho vozidla a našiel v ňom najkrajšiu ženu, akú kedy videl. Na rukách mala modré palčiaky a na hlave baretku rovnakej farby, spod ktorej vykúkali dlhé plavé kučery. Jej violončelo zaberalo celé zadné sedadlo.

Podľa rozprávania – poznám svojich rodičov, takže som im takmer uverila – mama nevykrikla. Nespýtala sa otca, kto je a čo robí v jej aute. Jednoducho naňho vrhla svoj čarovný úsmev a oznámila mu: „Už som sa začínala čudovať, prečo ti to toľko trvá.“

Potom sa načiahla za kávou, ktorú jej ochotne dal.

Ako by povedal môj otec, bola to synchronizácia. Toto slovo preňho malo veľký význam. Synchronizácia – zladenie javov.

Dirigent zabezpečuje, aby jeho orchester hral naraz. Neuveriteľné spojenie odrazu svetla a času, ktoré spôsobí dokonalosť fotografie. Dva žlté chrobáky zaparkované v rovnakom čase pred Lincolnovým centrom, pričom v jednom z nich sa nachádza vaša životná láska.

„Nebol to osud,“ dodal by otec. „Nezamieňajte si to s osudom. Ten nijako nepôsobí. To synchronizácia. Zahŕňa fungovanie všetkých systémov v stave, keď rôzne jeho časti sú takmer, ak nie úplne pripravené.“

Takto môj otec pristupoval k práci – najskôr ako vedec, potom ako vinár. Bol jedným z prvých biodynamických vinárov v Amerike. Nezaoberal sa iba hroznom, ale – ako rád hlásal – aj ekologickými, sociálnymi a ekonomickými systémami, ktoré sa museli zosynchronizovať, aby bolo možné hrozno riadne vypestovať. Otec tvrdil, že iný spôsob ukazuje lenivosť človeka.

Pre mňa bolo ťažké vidieť, akú úlohu hrá synchronizácia v mojom živote. Teda, akú má hrať. Až kým neprišla a nezničila môj blažene ignorantský, úmyselne optimistický život spôsobom, ktorý som nemohla ignorovať. Mohla som pred ňou iba utiecť.

Takže v ten osudný piatok som urobila presne to. Ušla som.

So šatami, ktoré som mala na sebe, a s narýchlo zbaleným kufrom som šoférovala zo slnečnej južnej Kalifornie, kde som žila uplynulých štrnásť rokov, do malého mestečka v severnej Kalifornii na okraji údolia Ruskej rieky, ktoré bolo mojím domovom po celý život. Až dovtedy.

O deväť hodín, po piatich zastávkach na odpočívadlách, po dvoch hrozných mliečno-kávových nápojoch (vanilkový a jahodový) a jednom balení toblerone som prišla do okresu Sonoma. Prešla som okolo známej značky oznamujúcej, že sa blížim k Sebastopolu, za ktorým vyčnievali kopce. Vtom som sa zbadala v spätnom zrkadle. Vlasy sa mi vyšmykli z drdola, oči som mala nepokojné a cítila som, že sa chystám vstúpiť do nového druhu pekla.

Tak som auto otočila a vydala som sa na deväťhodinovú cestu naspäť do Los Angeles.

Začalo sa však stmievať a celý deň som nič nejedla (okrem toberone), vonku lialo a bola som taká unavená, že som nevládala rozmyšľať. Zišla som teda z diaľnice a vydala som sa k Santa Rose. Tušila som, kam idem, bez toho, aby som si to pripustila.

Taverna dvoch bratov bola čosi ako inštitúcia sonomského okresu. Pôvodní majitelia – bratia – ju založili pred sedemdesiatimi ôsmimi rokmi s cieľom byť jediným podnikom, ktorý je otvorený až do noci a ponúka to najlepšie pivo. Ďalší vlastníci sa držali pôvodného plánu a posunuli bar s grilom na vyššiu úroveň. Varili pivo, ktoré získalo ocenenie, a tým priťahovali ľudí z celého štátu.

Súčasní majitelia Taverny dvoch bratov boli moji bratia – Finn a Bobby Fordovci. Hneď ako ma zbadajú, bude po zábave. To, čím som prešla, mi vyčítajú z tváre.

Keď som však vošla dnu, stál tam iba Finn. Po Bobbym nebolo ani stopy. Cez víkendy tam býval vždy, takže ma to zmiatlo.

Hneď nato ma prekvapilo, že na barovej stoličke v rohu nesedí môj otec.

Prichádzal sem každý piatok. Rád hovoril, že víkend začína tým, že si vypije so svojimi synmi. Bola som sklamaná. Napriek komplikáciám som sem prišla práve preto, aby si otec vypil so svojou dcérou.

Za barom stál iba Finn a hľadel na mňa, akoby ma nespoznal. Chvíľu som nad tým uvažovala. Bola som strapatá a falošne, nasilu som sa usmievala. Okrem toho bolo neskoro. Možno som vyzerala ako typický oneskorenec, ktorý ho chce prehovárať, aby mu pred záverečnou ešte nalial.

Našťastie sa ma na nič nespýtal. Prešiel okolo zákazníkov, ktorí na mňa civeli, keď som si sadala na stoličku, ktorá bola vedľa kozuba. Na otcovo miesto.

Sadla som si a pohľady som si nevšímala. Finn mužov prevráťval očami, aby na mňa prestali zízať. Taký bol môj veľký brat. Chránil ma, aj keď ešte nevedel pred čím.

Široko sa na mňa usmial: „Čo tu robíš?“

„Bola som sa previezť.“

„Deväť hodín?“

Pokrčila som plecami. „Dala som sa uniesť.“

„Očividne. Dostala si aj pokutu za rýchlosť?“

„Nie, Finn,“ odvetila som. Vedela som, že si o mne myslí, že som príšerná vodička. Taká, ktorá za rýchlu jazdu dostane pokutu a ešte sa jej aj uprostred cesty minie palivo. Zbaviť sa takejto reputácie je náročné. Veď sa to stalo len raz!

„To rád počujem,“ vydýchol si.

Potom prikývol, hľadel na mňa a uvažoval, či má na mňa tlačiť.

Finn bol môj dobrý brat. Obaja boli fajn, ale Finn bol pre mňa ten lepší, nie však pre ostatných. Bobby bol zdanlivo impozantnejší – kapitán stredoškolského futbalového mužstva, miestna legenda, úspešný podnikateľ s rizikovým kapitálom, žijúci v San Franciscu. Má krásny dom v meste, skvelé autá a rodinu. Je o päť minút mladší od Finna, ale aj tak mal akosi vždy vo všetkom prednosť.

Bobby bar kúpil ako hobby a tiež preto, aby umožnil Finnovi niečo robiť. Finn totiž veľmi neveril v zamestnanosť. Bar vlastnil preto, aby mohol piť zadarmo a naďalej fotografovať. Bol v tom skvelý, ale na svadbách a rodinných portrétach pracoval iba vtedy, keď na to mal náladu. Trochu sa v tom podobal na môjho otca, lipol na istom kóde, ktorému rozumel len on sám.

„Otec už odišiel?“

„Dnes večer tu nebol,“ pokrčil plecami Finn, akoby chcel povedať: Mňa sa nepýtaj. „Môžeme mu zavolať. Ak zistí, že si tu, hneď príde.“

Pokrútila som hlavou a hľadela som nadol. Bála som sa pozrieť mu do očí. Vyzeral ako otec. Obaja mali tmavé oči a husté tmavé vlasy. Pekní chlapi, stopercentní Američania. Jediný rozdiel vo vizáži bol, že Finn svoju hrivu rád skrýval pod bejzbalovou čiapkou. Zvyčajne mala logo Chargers.

Bolo pre mňa náročné prezradiť mu, čo sa deje, pretože som sa cítila, akoby som zároveň sklamávala aj svojho otca.

Finn si odkašľal. „Takže mama a otec nevedia, že si tu?“

„Nie, a ocenila by som, keby si im to nehovoril. Vieš, vzhľadom na okolnosti. Očividne som to neplánovala.“

„Očividne,“ prikývol.

Odmlčal sa, akoby sa chystal vysloviť niečo dôležité, ale potom si to rozmyslel. „Radi ťa uvidia. Potešia sa, že si tu, nech je to už z akéhokoľvek dôvodu. Nikomu by nenapadlo, že prídeš na vinobranie.“

Vinobranie – päť najdôležitejších týždňov v živote môjho otca. Pod nátlakom som sa vracala domov v ten víkend, ktorý môj otec považoval za najposvätnější – v posledný víkend zberu. Každý rok som sem preto prichádzala. Vlastne my všetci. Prišli sme naspäť do rodinného domu. S bratmi sme spali vo svojich izbách. Naši partneri, partnerky a deti zaplnili zvyšok obydlia. Každý pomohol otcovi s oberaním zvyšného hrozna a ochutnal prvé víno. Zostali sme ešte na večierok. Tento rok mal byť však iný. Z rôznych dôvodov som sa na vinobraní nemala zúčastniť.

Finn si svoju chybu uvedomil a prestúpil z jednej nohy na druhú. „Čo si dáš?“

Ukázala som na celý výber za ním. Bourbon, škótska a whisky vyzerali ako vianočné darčeky.

Finn sa usmial. Položil predo mňa pohár s bourbonom a červené víno. „Myslíš si, že chceš toto,“ dotkol sa prstom bourbonu, „ale z tohto si odpiješ viac ako dva razy,“ ťukol nechťom do skla ukrývajúceho víno.

„Ďakujem,“ odvetila som.

„Rado sa stalo.“

Odpila som si z bourbonu. Takmer okamžite som svoju pozornosť obrátila k vínu.

Finn položil na bar fľašu, aby som vedela, čo mi nalial. Bol to tmavý Pinot Noir, ktorý sa lepšie chlipká, ako pije. Vysychá po ňom v ústach. Pochádzal z vinohradu Posledná kvapka, B mol, ročník 2003. Jedno z vín z otcovho vinohradu. Moje a Bobbyho obľúbené. Iba to sme mali spoločné.

„Toto je skvelá fľaša, mal by si ju schovať pre Bobbyho.“

Finn napäto prikývol. Akoby čosi nechcel vysloviť nahlas.

Potom rýchlo zmenil výraz.

„Si hladná? Zariadim, aby ti v kuchyni niečo pripravili.“

„Nemáte už zatvorené?“

Finn sa ku mne naklonil. „Pre teba otvoríme.“

Bolo to to najkrajšie, čo mi mohol povedať. Usmiala som sa, aby vedel, že si to cením. Odpil si z bourbonu a vybral sa do kuchyne.

Sedela som na barovej stoličke a zrazu som si citeľnejšie uvedomila, ako na mňa všetci zízajú.

Finn sa na okamih obrátil. „Hej, Georgia!“ ohlásil ma.

„Áno?“

„Uvedomuješ si, že ešte stále máš na sebe svadobné šaty, však?“

Zahľadela som sa na plaziacu sa čipku, ktorú som zašpinila deväťstokilometrovou jazdou a behom cez parkovisko pred Tavernou dvoch bratov. Dokonca som na nej zazrela aj kúsok zabľúdeného, rozpusteného toblerone.

Dotkla som sa jemnej sukne. „Áno.“

Prikývol a pokračoval ku kuchyni. „Fajn, sendvič zapečený so syrom je na ceste.“

Posledná kvapka

Synchronizácia. Systémy synchronne operujúce so všetkými svojimi súčasťami sa nazývajú synchronne alebo zosynchronizované. Vzájomný vzťah vecí, ktoré bežne existujú oddelene.

Vo fyzike sa tomu hovorí simultánnosť, v hudbe rytmus.

V živote zasa ohromné zlyhanie.

Pripitá a vyčerpaná som po polnoci dorazila na príjazdovú cestu pred rodičovským domom. Okamžite som oľutovala, že som neprijala Finnovu ponuku, aby som zostala u neho v Healdsburgu a rodičom sa prišla ukázať až ráno, keď budem vhodnejšie obliečená. Po dni, ktorý som prežila, som túžila po posteli, v ktorej som spávala počas dospievania, po flanelových obliečkach a po vankúšoch v tvare srdca.

Keď som zabočila doľava k príjazdovej ceste, prešla som okolo malej drevenej tabuľky s ručne vyrezaným nápisom *POSLEDNÁ KVAPKA, ZAL. 1979*. Po oboch stranách sa rozprestieral vinohrad, ktorý mal šesťnásť hektárov. Vinič bol obťažkaný hroznom a kvetmi a ako špalier ma viedol k peknému žltému domu rodičov.

Je to krásna stavba. Pôsobí domácky. Má veľké okenice, na parapetoch trónia kvety v kvetináčoch a dvere sú žiarivo červené. Z druhej strany dom lemujú arkierové okná, odkiaľ možno vyjsť do pôvodne osemhektárového vinohradu. V zadnej časti pozem-

ku sa nachádza aj malá chata s dvoma izbami – vinárska chalupa –, kde môj otec každý deň pracoval.

Vypla som motor a z okna som hľadela na dom. Svetilo sa iba v spálni. Znepokojovalo ma, že ešte nespia, ale to si len mama pravdepodobne čítala v posteli. Nebudú ma počuť vchádzať, lebo ma nečakajú.

Vystúpila som a vybrala som sa ku vchodovým dverám. Z kvetináča som vytiahla kľúč a odomkla som si. Červené dvere zavrzgali. *Ak ich zobudím alebo ma začujú, bude to iste v tejto chvíli*, pomyslela som si. Túto lekcii dostalo každé dieťa Fordovcov, ktoré sa po prvý raz snažilo vykradnúť z domu po večierke.

Zatvorila som a všade zostalo ticho.

Stála som v tmavej chodbe a usmiala som sa, lebo som dosiahla malé víťazstvo. Po prvý raz za celý deň som sa nehybala. Nasala som okolitú atmosféru. Všade sa nachádzali známe vône: zmes frézií a citróna (matkin čistič), jazmín (šíril sa z okien, ktoré mama vždy nechávala otvorené, aby do domu vpúšťali príjemný vánok). Taký jemný vetrík sa nikde v Los Angeles neobjavoval. Vďaka tomu som mala pocit, že to mesto je našťastie vzdialené milióny kilometrov.

Vstúpila som do kuchyne. Svetlo som nechala zhasnuté a rukou som prešla po drevenej pracovnej doske a po jedálenskom stole. Pri dreze stál riad po večeri: tanieri, dva poháre a fľaša vína.

Rozhodla som sa, že budem užitočná, a začala som sa pripravovať na umývanie, keď som cez okno čosi zbadala. Na celej ploche dvora a terasy vedľa vírivky stál veľký biely stan. Pod ním som sa mala o osem dní vydávať. *Už je po polnoci. Tak teda o sedem dní?* Los Angeles ma opäť volalo.

Doslovne. V tichu sa rozľahlo zvonenie môjho mobilu.

Rýchlo som zdvihla. Nechcela som zobudiť ani vystrašiť svojich spiacich rodičov.

„Neskladaj,“ povedal.

Bol to Ben. Z jeho hlasu ma striaslo.

„Tak mi prestaň volať.“

„Nemôžem.“

Zbožňovala som, ako rozprával. Bol to pokojný a úprimný Brit. Som zatažená na cudzí prízvuk, preto vždy uvádzam najskôr iné pozitíva. Tak si zachovávam dôstojnosť. Skôr ako sme sa uvideli, najskôr sme si mesiac iba telefonovali. V tom čase žil Ben v New Yorku. Je architekt. Ja som právnička v oblasti realít a moja firma robila na jednom z jeho projektov v Los Angeles. Riešili sme modernú administratívnu budovu v centre mesta. Zaľúbili sme sa do seba cez telefón, hoci sme sa zhovárali o tých najnudnejších veciach na svete – o povoleniach, o financovaní, o všetkom, na čom záležalo.

„Musíš mi dovoliť vysvetliť ti to, Georgia,“ pokračoval. „Netvrdím, že to bude postačujúce, no nie je to tak, ako si myslíš.“

„Ďakujem, ale nie.“

„Toto je šialené. Lúbim ťa. Vieš to. Odkedy som ťa spoznal, s Michelle nič nemám, lenže Maddie...“

Zložila som.

Počuť to slovo bolo priveľmi reálne. Zrazu mala meno, hoci desať hodín pred týmto hovorom neexistovala. Teraz však už áno.

Desať hodín pred týmto telefonátom som bola šťastná. Meškala som, ale sršala som nadšením. S dvadsaťminútovým oneskorením som dorazila do Stellinho svadobného salóna v Silver Lake, kde som si mala skúšať svadobné šaty. Stella ich celé vytvorila vo svojom obchode, ktorý mal pästo štvorcových metrov. Rozširujúca sa sukňa s hodvábnou bielou paličkovanou čipkou zo španielskeho tylu s mäkučkými rukávami.

Tie šaty som zbožňovala. Obopínali moje boky ako chvost morskej panny a zjemnili vzhľad pliec. Keď mi Stella odpustila meškanie a požiadala ma, aby som v saténových lodičkách prešla